

ת"פ 16486/12/15 - מדינת ישראל נגד אמאל אלעביד, סועאד בלאלה, סוהילה אלעביד

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 16486-12-15 מדינת ישראל נ' אלעביד ואח'
תיק חיצוני: 419283/2014

בפני	כבוד השופט ארז נוריאלי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמות	1. אמאל אלעביד 2. סועאד בלאלה 3. סוהילה אלעביד

החלטה

רקע כללי:

- נגד הנאשמות הוגש כתב אישום המייחס להן שישה אישומים בעבירות שעניינן קבלת נכסים שהושגו בעוון - עבירה לפי סעיף 412 לחוק העונשין - תשל"ז, וגניבה בצוותא- עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977+ סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
- על-פי עובדות האישומים 1-3 נגנבו ביום 18.9.14 שלושה מכשירים ניידים באשקלון והנאשמות קיבלו את המכשירים לידיהן בידיעה כי נלקחו בעוון.
- על-פי עובדות האישומים 4 - 5, בתאריך 19.9.14 בשעה 11:00 או בסמוך לכך בשוק ראש העין, גנבו הנאשמות בצוותא, שני טלפונים ניידים בדרך שאיה ידועה למאשימה.
- על-פי עובדות אישום 6, בתאריך 19.9.14 בשעה 11:00 או בסמוך לכך בשוק ראש העין, גנבו הנאשמות בצוותא חדא את הטלפון הסלולרי של הגב' ליאת אדוארד, מסוג סמסונג גלקסי 2, בדרך שאינה ידועה למאשימה. בנסיבות אלה החל השוטר אמיל לוי (להלן: "השוטר") לבצע סריקות בשוק לאיתור חשודות, וסמוך לאחר מכן, ראה את נאשמת 1 נכנסת לרכב ונוסעת. לאחר מעקב אחר רכבה, כך על פי העובדות, הבחין השוטר בנאשמת 1 יוצאת מהרכב ומשליכה לפח, 6 טלפונים, מהם 3 טלפונים

עמוד 1

המפורטים באישומים 1-6 בכתב אישום זה.

5. בתום פרשת תביעה, בדיון מיום 12.3.18 טענו ב"כ המשיבות כי אין להשיב לאשמה.

טענות הצדדים:

6. ב"כ נאשמת 1 טען כי אין להשיב לאשמה לגבי אישומים 1-3 לכתב האישום. לדבריו, מדובר בניידים שנגנבו עובר לאירוע בו נצפתה לכאורה מרשתו משליכה דבר מה לפח האשפה בראש העין. לדבריו, מעדותו של השוטר עולה כי מצא בפח שלושה טלפונים סלולריים, (ולא שישה כפי שנכתב בכתב האישום) ועל כן לטענתו אין ראיות לכאורה הקושרות בין נאשמת 1 לניידים נושא אישומים 1 - 3.

7. ב"כ נאשמת 2 טוען טענת "אין להשיב לאשמה" כיוון והמאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש וכשלה להביא ראיות לכך שנאשמת 2 ביצעה את כל יסודות העבירה של קבלת נכסים שהושגו בעוון וגניבה בצוותא.

8. ב"כ נאשמת 2 טען כי עדויות המתלוננות אינן רלוונטיות לסוגיות שבמחלוקת; לא הוכח כל קשר בין זריקת הטלפונים על ידי נאשמת 1 לבין נאשמת 2; לא הוכח כי נאשמת 2 ידעה על מעשיה של נאשמת 1; המאשימה לא הוכיחה כי נאשמת 2 ידעה על קבלת נכס שהושג בעוון; עדותה של העדה רונה אסחייק, שתיארה את שיער הנשים המעורבות כקלוע ב"צמות עבות", (עמוד 72 לפרוטוקול הדיון מיום 12.3.18, שורות 6-17) עומד בסתירה לעדות השוטרת שרונה חלוצי שתיארה את נאשמת 2 בדרך שונה (ר' מזכר ת/9א'); ב"כ נאשמת 2 טוען עוד כי אין בתיאור "אפריקאיות" כדי לקשור את נאשמת 2 לסעיפי האישום, וכי אין על נאשמת 2 להשיב לאשמה רק בגלל צבע עורה.

9. ב"כ נאשמת 3 הפנה לתשתית הראייתית שהובאה והצטרף לטיעוני ב"כ נאשמת 2.

10. ב"כ המאשימה סבורה כי הוצגו די ראיות היוצרות מערכת הוכחות ראשונית המעבירה את נטל הבאת הראיות אל כתפי הנאשמות. לדבריה, מדובר בשלוש נאשמות, כאשר אחת מהן נצפתה זורקת שישה טלפונים סלולריים לפח, התואמים באופן מושלם לשישה מקרי גניבה שהתרחשו זמן קצר מאוד לפני כן ויום לפני כן. ב"כ המאשימה סבורה כי על השתלשלות אירועים זו חלה "חזקה תכופה", המתבססת על ניסיון חיים והיגיון. לטענתה, ניתן להסיק כי מציאת שישה טלפונים בפח, זמן מועט לאחר שנגנבו, ולאחר שהיו בחזקתן של הנאשמות, על קיומו של קשר ובסיס ראייתי לכאורי בין החפצים שנמצאו למעשי

העבירה.

דין והכרעה:

11. טענת "אין להשיב לאשמה" מעוגנת בהוראת סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם..."

הרציונליים העומדים בבסיס סעיף זה, הינם למנוע מההגנה להביא ראיותיה ועדיה כאשר לא הוכחה אשמה לכאורה. זאת, בכדי לחזק את זכותו הבסיסית של הנאשם - זכות השתיקה - ובפרט של מי שאשמתו כאמור לא הוכחה אף לא באופן לכאורי, וכן על מנת לחסוך בזמן עדי ההגנה ובזמן השיפוט (ר': בש"פ 8087/95 **שלמה זאדה נ' מדינת ישראל**, מרדכי לוי, "טענת "אין להשיב לאשמה" - בחינה מחדש" (225) הפרקליט | כך מט (תשס"ז-תשס"ח) ע' 226).

12. על מנת להכריע בטענת "אין להשיב לאשמה" נדרש בית המשפט לבחון את מסכת התביעה ולהביע עמדה לכאורית בנוגע אליה (ע"פ 2194/17 **חיפה כימיקלים בע"מ נ' עיריית חיפה**).

13. על בית המשפט לבחון האם יש סיכוי סביר שהראיות בתיק יביאו להרשעה, אם לאו (ר' בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**).

14. כב' השופט (בדימוס) קדמי, מבהיר בספרו (י. קדמי **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני (מהדורה מעודכנת, תשס"ג - 2003) 1049 ואילך) כי המשמעות המעשית של היעדר הוכחה לכאורה בהקשר זה, הנה כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה, אפילו יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי.

15. נקבע כי די בהקשר זה, בקיומן של ראיות "דלות" להוכחת יסודות העבירה. בית המשפט אינו שוקל בשלב זה שיקולי מהימנות ואינו מעניק משקל ראייתי. הטענה נבחנת בהנחה שהראיות שבאו לחובת הנאשם, ואפילו המדובר אך ב"חלקים" או "שברים" של עדות, תזכינה לאמון ולמשקל מלא (ר' ת"פ (שלום נת') 6268/06 **פרקליטות מחוז המרכז נ' דור אבי שי** (פורסם בנבו, 09.02.2009)).

16. ההלכות הנוגעות לטענת "אין להשיב לאשמה", סוכמו על ידי כב' השופט שמגר בע"פ 732/76 מ"י נ'

כחלון פד"י לב (1) 170:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49, [1], הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לעניין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: כך נקבע בשעתו, באנגליה, בגדר כלל של פרקטיקה (Practice Note), כי את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה:

א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או

ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא הייתה מסתמכת עליהן ((All E.R. 448 1 (1962)). אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לעניין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות.

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום (ראה ע"פ 48/42, [5], הנ"ל)".

17. בהתאם לעקרונות אלו, אבחן את השאלה האם עמדה התביעה בנטל הוכחת האשמה לכאורה.

18. מעיון בחומר הראיות שהוצג בפרשת התביעה התרשמתי מקיומן של ראיות לכאורה.

19. להלן סקירת הראיות ורצף האירועים הקושרים, לפחות באופן ראשוני, את הנאשמות לעובדות ולעבירות:

20. הנאשמות שהו בשוק ראש העין או סמוך לו ביום 19.9.14 בסביבות השעה 11:00. העדה רונה אסחייק העידה (פרוטוקול הדיון מיום 12.3.18, ע' 69 שורה 4,8 ע' 70 שורה 3) כי שמה לב לשלוש נשים "אפריקאיות", "כהות עור" וכן "גדולות במראה, גבוהות שחורות" (שם, ע' 69 שורה 8) מסתובבות

בשוק עם עגלת תינוק. היא העידה כי שמה לב לנוכחותן כי הן היו שונות בנוף. הגב' רונה אסחייק פנתה לשוטר ואמרה שנגנב לה מכשיר הפלאפון. (מתוך דו"ח הפעולה של השוטר אמיל לוי ע' 1) היא גם העידה כי חשה התחככות על ידי אישה סודנית, וששמה לב כי היו לידה עוד 2 נשים סודניות. בחקירתה בדיון מיום 12.3.18: **"עמדתי ליד אחותי והרגשתי שמישהי נכנסת ביננו בלי קשר, ולא הבנו מה קורה, המשכנו לדוכן אחר, ושם גם לא היה עמוס במיוחד, והרגשתי את הבחורה שהיא נדחפת ומתחככת בי, לא היה צפוף"**.

וכן:

"שמתי לב שהן עוקבות אחרינו, 3 נשים שלא היו מתאימות לרקע נוף של השוק, אפריקה. הייתה להן עגלה עם פעוט". (ע' 68 שורות 27-30, ע' 69 שורה 1).

21. בעקבות פנייה זו עקב שוטר אחר רכב מזדה בצבע שחור (ר' דו"ח הפעולה של השוטר אמיל לוי ע' 1) והבחין באישה סודנית יוצאת מהרכב ומשליכה לפח מכשירי פלאפון: **"יצאה מהרכב אישה סודנית ממושב הקדמי ליד מושב הנהג והלכה לתחנת אוטובוס שבידיה מכשירי פלאפון וזרקה אותם לפח ליד תחנת האוטובוס והתחבאה מאחורי הרכבים"**.

ור' אף דברי השוטר ארז רצון מיום 19.9.14:

"זיהיתי אישה אשר יצאה מהמושב הקדמי ימני של רכב המאזדה, וחצתה במהירות את הכביש לכיוון תחנת האוטובוס בסמוך לחניית בזק, וזיהיתי אותה בוודאות זורקת דבר מה לתוך הפח ומתרחקת".

22. בדיון מיום 11.1.18 העיד השוטר כי ראה את נאשמת 1 משליכה לפח פלאפונים. לאחר חיפוש הוא מצא בפח שלושה מכשירי פלאפון. לאחר חיפוש קצר נמצאו עוד שלושה מכשירי פלאפון. מצאתי כי התנהגותה של נאשמת 1 מיד לאחר מכן, מעוררת, כשלעצמה תהיות.

23. לאחר בדיקה התברר כי שלושה מהמכשירים שנמצאו נגנבו ביום 18.8.14 ושייכים למתלוננות מאשקלון (מתוך דו"ח הפעולה של השוטר אמיל לוי ע' 2 וכן ר' פרוטוקול הדיון מיום 11.1.18, ע' 28 שורה 14-23, וכן עמ' 20 שורות 29-31, ע' 21 שורות 1-5; פרוטוקול הדיון מיום 12.3.18, ע' 78 שורות 26-29 ועמ' 80).

24. בשלב זה, על בית המשפט לבחון האם יש בראיות קיומו של פוטנציאל לבסס באופן לכאורי את

האישומים שהוגשו נגדן בכתב האישום.

25. הוצגו בפני 'חוטים מקשרים' באופן, שניתן לקבוע קיומן של ראיות בסיסיות לכאורה, לגבי היסודות המרכזיים של האישומים: זיהוי לכאורי, תפיסת מכשירים, השלכתם בנסיבות מעוררות סימני שאלה, התנהגות הנאשמת 1, שהייה משותפת בשוק וברכב, כל זאת ועוד, מחייבים את כל הנאשמות להשיב לאשמות, זאת על אף כי עוצמתן של הראיות לגבי נאשמת 1 גבוהה מעוצמתן של הראיות בהקשר לנאשמות 2 ו - 3.

26. בשלב זה אין בית המשפט בוחן שיקולי מהימנות ואינו דן במשקל הראייתי של כל ראיה וראיה. יתכן, כי בסופו של יום יתגבש אותו "ספק סביר" ואולם שאלה קיומו או גיבושו, אינה עומדת למבחן בעת הזו, ודי בעצם קיומן של הראיות הנסיבתיות הנ"ל, כדי לדחות את הטענות לפיהן "אין להשיב לאשמה".

27. לאור כל האמור לעיל, הבקשות נדחות.

28. פרשת הגנה תתקיים כמתוכנן וכפי שנקבע זה מכבר ביום 17.5.18. ב"כ הצדדים יהיו ערוכים אף לסיכומים.

29. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לידיעת ב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ח, 06 מאי 2018, בהעדר הצדדים.